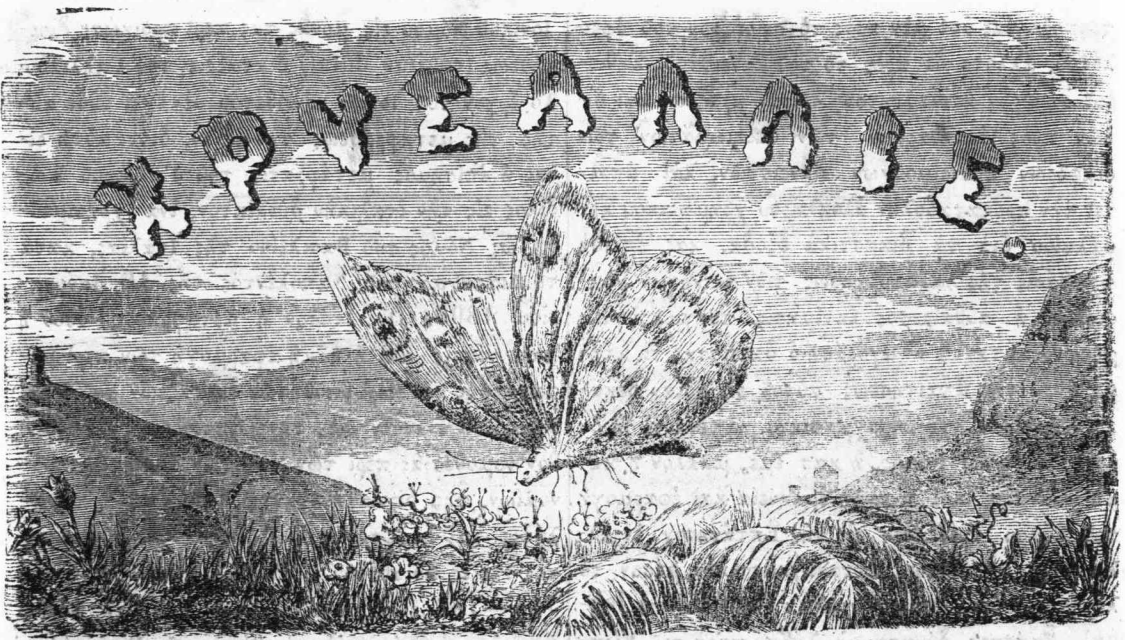

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 18.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 17.)

Τὸ συνηθέστερον ἀντικείμενον τῆς νεανικῆς σπουδῆς τῶν Ἑπτανησίων εἶναι ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου· ἐδικαιοῦτο λοιπὸν ἕκαστος νὰ ἀπαιτῇ ἀπὸ τοῦ Ἰονίου Κράτος, ἐπὶ πεντηκονταετίαν σχεδὸν εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πεφωτισμένης, φιλονόμου, καὶ φιλελευθέρου Ἀγγλίας, σύστημα ἀστυκῆς νομοθεσίας ἐκ τῶν τελειότερων τῆς Εὐρώπης. Πόσον ὅμως ἡ προσδοκία αὕτη εἶναι κατωτέρα τοῦ πράγματος! Μετὰ διάφορα τραγελαφικὰ δοκίμια νομοθετημάτων προσωρινῶν, μόλις μετὰ τὸ 1840 ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἡ νομοθεσία τύπον μονιμώτερον. Ὑπὸ δὲ τὸ τελειότερον τοῦτο ἐν ἐνεργείᾳ σύστημα ὑπάρχουσι διὰ τὰς πολιτικὰς δίκας, παρεκτὸς τῶν Εἰρηνοδικείων, Πρωτοδικεία δύο τάξεων, Μονομελῆ καὶ Τριμελῆ, τῶν ὁποίων ἡ ἀρμοδιότης διακρίνεται ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου, ὡς ἂν ἡ λύσις τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ ζητήματος μεταβάλλετο καὶ καθίστατο εὐχερε-

στέρα ἕνεκα τοῦ εὐτελεστέρου ποσοῦ τῆς διαφορᾶς. Ὁ δὲ δεῦτερος βαθμὸς τῆς δικαιοδοσίας συνεχωνεύθη εἰς τὸ Ἀνώτατον, δηλαδή τὸ Ἀκυρωτικὸν Δικαστήριον, ὅπερ πρὸς τῇ ὑπερόγκῳ συνταγματικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, συνενώνει εἰς ἑαυτὸ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ τε πραγματικοῦ καὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος· καὶ ὡς εἶδμεν ἀνωτέρω τὸ τεράστιον τοῦτο Δικαστήριον, Ἐφετεῖον συνάμα καὶ Ἀκυρωτικὸν δύναται νὰ ἀπκρτίζηται ἐξ ἑνὸς μόνου Δικαστοῦ, καὶ τούτου Ἄγγλου μὴ γνωρίζοντος τὴν γλῶσσαν εἰς ἣν εἶναι τὰ δικόγραφα συντεταγμένα! Διὰ δὲ τὰ ποινικὰ, ἐλόκληρον τὸ Κακουρριοδικεῖον, δηλαδή ἡ ἐκδίκασις τοῦ τε πραγματικοῦ καὶ τοῦ νομικοῦ μέρους, ἡ καταψήφισις τῶν βαρυτέρων καὶ αὐτῆς τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τρεῖς μόνους τακτικούς δικαστάς, δηλαδή εἰς τὴν ὁμόφωνον κρίσιν δύο ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων συζήτησις, ὡς καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ μετ' ὀλίγων ἐξαιρέσεων ἐγγράφως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ συζήτησις τῆς διαφορᾶς εἶναι ἐν αὐτοῖς τοῖς δικογράφοις τῆς προδικασίας. Ἡ ἐκτελεστικὴ διαδικασία, συνεχῆς ὑποστᾶσα

τροπολογίας δὲ μὲν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου, ἄλλοτε δὲ πρὸς τὸ τοῦ δανειστοῦ, καθιεροῖ σήμερον ἀτελεύτητον σειράν πράξεων καὶ δικῶν πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν διαφορῶν προνομιούχων δανειστῶν, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν προκταβολὴν ὀλοκλήρου χρηματικῷ κεφαλαίου διὰ τὰ δικαστικά ἐξόδα, καὶ, ἐπειδὴ ὡς βάσις τῆς κατακυρώσεως τῶν ἀκινήτων χρησιμεύει ἡ αὐθαίρετος ἐκτίμησις πραγματογνωμόνων, καταντᾷ ν' ἀγοράσῃ ὁ δανειστὴς τὸ κτῆμα ἀντὶ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ εἰς ἀξίαν δεκάκις ἀνωτέραν τῆς πραγματικῆς. Ἀπέναντι δὲ ὅλων τούτων ὁ Νόμος, ἡ κατ' ἐμὲ, μᾶλλον ἡ κακὴ σύνταξις καὶ ἡ κακὴ ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου ἐγέννησεν εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἐν ἄλλο πολὺ παραξενὸν καταναγκαστικὸν μέσον τὸ λεγόμενον δικαστικὸν ἔνταλμα (*mandato a legge*). Ἐκαστος δύναιται νὰ λάβῃ πᾶρά τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐν ἔνταλμα δι' οὗ τῷ ἐπιτρέπεται δι' ἀπαιτήσεως ἐξ ὠρισμένων εἰδῶν συμβολαίων, (ἀλλὰ καθ' ἑαυτὰς μὴ ὠρισμένας οὐδὲ ὡς πρὸς τὸ ποσὸν οὐδὲ ὡς πρὸς τὸν ὀφειλέτην, οὐδὲ ὡς πρὸς τὸ συμβόλαιον) νὰ κατὰσχῃ ἢ ἀφαιρέσῃ οἶαν καὶ ὅπου εὖρη κινητὴν περιουσίαν οἰοῦντι ὀφειλέτου. Τὸ ἔνταλμα τοῦτο ἰσχύει δι' ἐν ἔτος χωρὶς, ἐπαναλαμβάνων, νὰ ὀρίζεται ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπον καθ' οὗ δύναιται νὰ ἐκτελεσθῇ, ἡ δὲ ἀπλὴ ἐπίδειξις τοῦ θαυμασίου τούτου ἡμίσεος φύλλου χάριτος πρὸς πάντα ὑπῆρέτην τῆς Ἀρχῆς, θέτει τοῦτον εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κομιστοῦ καθ' οὗ οὗτος προαίρεται ἀτόμου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ νόμος ὑποχρεοῖ αὐτὸν νὰ ζητήσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν κατὰσχῃσιν τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῆς παρὰ τοῦ Δικαστοῦ. Ποῦ ὅμως ὁ πτωχὸς χωρὶς ἢ ὀφειλέτης ν' ἀφίνη τὸ ζῶν του ἢ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας του εἰς ξένας χεῖρας διὰ νὰ περιμένη τὴν ἐκδοσιν μιᾶς δίκης! Εἰς τὸ ἔνταλμα τοῦτο κατήντησεν ἡ νομολογία τῶν Ἰονίων νήσων τὴν ἰδέαν τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως! Ὁ Ποινικὸς Νόμος τῆς Ἑπτάνησου εἶναι μετὰφρασις τοῦ τῆς Νεαπόλεως, ὁ δὲ ἐμπορικὸς τοῦ τῶν Γάλλων. Τὸ μόνον νομοθετικὸν ἔργον ὅπερ ἐπιδεικνύουσιν εἰς τὴν Ἑπτάνησον ὡς ζηλωτὸν διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος εἶναι ὁ Πολιτικὸς Κώδιξ. Καὶ ὅμως οὗτος εἶναι κατὰ γράμμα αὐτὸς ὁ Γαλλικὸς Κώδιξ, συγκείμενος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ ἀρθρῶν, μείον τῶν 139 ἀρθρῶν περὶ τῆς κοινοκτημοσύνης τῶν συζύγων ἅτινα παρελείφθησαν, ἀρκεσθέντος τοῦ

Ἰονικοῦ Νόμου εἰς μόνας τὰς περὶ προικώας διοικήσεως (*régime dotal*) διατάξεις τοῦ Γαλλικοῦ. Τὸ ἔργον τοῦ Ἰονίου νομοθέτου δὲν ἔχει οὐδὲ αὐτῆς τῆς μετὰφράσεως τὴν ἀξίαν, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπίσημος μετὰφρασις τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος εἰς τὴν ἰταλικὴν διάλεκτον, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς Νόμος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ Διάταγμα τοῦ Ναπολέοντος τῆς 16 Ἰανουαρίου 1806. Ὅχι, τόσον ἡ μετὰφρασις, ὅσον ἡ παρενόησις καὶ ἡ κακὴ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μετὰφραφῆς καὶ περὶ ὑποθηκῶν διατάξεων τοῦ Γαλλ. Νόμου ἐγέννησεν εἰς τὴν Ἑπτάνησον λαθῦρῖνον νομοθεσίαν περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων προνομίων, τῆς ὁποίας καταντᾷ ἀνέφικτος ἡ κατάληψις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ. Τὸ περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας, ἥτοι τὰ ἀρθρα 745—756, εἶναι τὸ μόνον μέρος τοῦ Γαλλ. Νόμου ὅπερ ἐτροποποίησεν ὁ νομοθέτης τῆς Ἑπτανήσου, διότι οὗτος ἠθέλησε νὰ ἀποκλείσῃ τὰς γυναῖκας ὑπὲρ τῶν ὁμοιοβάθμων ἀρρένων κληρονόμων. Ἐκ τῆς ἀναμίξεως τοιαύτης ἀρχῆς εἰς τὸ ἤδη περιπελεγμένον ἐκ τῶν ἐγγχωρίων ἐθίμων σύστημα τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου παρήχθη εἰς τὸν Ἰονικὸν Κώδικα κληρονομικὸν σύστημα ὀλιγώτερον λογικὸν καὶ δίκαιον παρὰ τὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Καὶ ὁ Πολιτικὸς Κώδιξ δὲν λείπει συνεχῶς νὰ μεταβάλληται δι' ἐιδικῶν Νόμων εἰς τὰ μᾶλλον εὐχρηστα μέρη αὐτοῦ. Μετὰ τосαύτας δὲ ἄλλεπαλλήλους τροπολογίας, μία νομοθεσία ἥτις λογαριάζει μόλις εἴκοσιν ἐτῶν βίον δὲν δύναιται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα τὸ κύρος τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνατροφῆς τοῦ τόπου. Εἰς τοιαύτην ἀξίωσιν βεβαίως περισσότερον δικαίωμα ἔχει ἡ νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἥτις μετ' ὀλίγων ἐξαίρεσεων ἀπετέλει τὸ Ἑνετικὸν ἀστυκὸν δίκαιον ἐφαρμοζόμενον εἰς τὰς νήσους ἀπὸ τοῦ 15 αἰῶνος μέχρι τοῦ 1841.

Περὶ βελτιώσεως τοῦ φορολογικοῦ συστήματος οὐδεμία ποτε ἐλήφθη πρόνοια κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἰονικοῦ Συντάγματος. Ὁ κύριος καὶ μοναδικὸς σχεδὸν φόρος εἰς τὴν Ἑπτάνησον εἶναι ὁ τελωνιακὸς δασμὸς ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐπὶ τῶν ἐξαγομένων. Ἐνεκα τούτου ἐπικρατεῖ, ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα ὅτι τὸ φορολογικὸν σύστημα τῆς Ἑλλάδος εἶναι βαρύτερον. Ἐν τοσούτῳ οἱ Ἴόνιοι πληρώνουσι κατ' ἔτος ἐπτὰ ἑκατομύρια δραχμῶν περίπου, μόλις ἐπαρκούντα εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ἀνάγκας τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας τοῦ Ἰονίου Κράτους, ἅτινα ἀναλογιζόμενα με

τὸν πληθυσμὸν καὶ μὲ τὰ προϊόντα τῶν δύο Ἐπικρατειῶν ἀποτελοῦσι πόσὸν ἀναλόγως ἀνώτερον τοῦ φόρου, ὃν πληρύνουσιν οἱ ὑπήκοοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἔχοντες νὰ συντηρήσωσιν ἱδιὸν ἐθνικὸν στρατὸν καὶ ναυτικὸν κλπ. Τί δὲ συμβαίνει; Ἡ Κεφαλληνία παρ. χάριν παράγει κυρίως σταφίδα, καὶ δι' αὐτὴν πληρώνει δασμὸν ἄνωτερον τοῦ φόρου τὸν ὁποῖον πληρώνει ἡ σταφὶς τῆς Ἑλλάδος. Τὰ κυριώτερα δὲ ἐν τῇ νήσῳ καταναλισκόμενα εἶδη, σίτος, ζῶα, χειροτεχνήματα παντὸς εἶδους κλ. ὅλα ἔξωθεν εἰσαγόμενα, πληρύνουσι δασμὸν ἀνώτερον παρὰ τὸ δέκατον τοῦ ἐγγείου φόρου ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸν δασμὸν τῶν εἰσαγομένων. Ἐνῶ ἐν τούτοις ἡ σταφὶς τὴν ὁποίαν παράγει, καὶ ὁ σίτος τὸν ὁποῖον καταναλίσκει ὁ γεωργὸς πληρύνουσι τοιοῦτον βαρὺν φόρον, αἰετοικαζόμενα οἰκίαι, τὰ κυκλοφοροῦντα κεφάλαια, τὰ ἐπικερδῆ ἐπαγγέλματα εἰς οὐδένα φόρον ὑπόκεινται. Ὡς μέτρον τῆς κυβερνητικῆς προνοίας καὶ τῆς πρὸς τὸν τόπον στοργῆς τῆς Κυβερνήσεως τῆς προστασίας δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ σύστασις τῆς κατ' εὐφημισμὸν Ἰονικῆς Τραπεζῆς καλεσθείσης. Τινὲς, ἄγνωστοι εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν κοινὴν Ἀγγλοὶ ἐν Λονδίῳ, ὡς ἀνώνυμος ἐταιρία παρουσιασθέντες, χωρὶς νὰ δημοσιευθῇ οὐδὲ τὸ καταστατικὸν αὐτῆς, ἐζήτησαν καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Βουλῆς ἔλαβον τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ συστήσωσι δανειστικὴν τράπεζαν, ἔλαβον δηλαδὴ τὸ προνόμιον τοῦ νὰ κυκλοφορῶσιν ἀπεριόριστον ποσὸν χαρτονομίσματος, ἔχοντες κατὰ τῶν ὀφειλετῶν δικαίωμα προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων αὐτῶν δικαίωμα γενικῆς ὑποθήκης καὶ ἀπολύτου πλειστηριασμοῦ. χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Τράπεζα αὐτῶν νὰ ἔχῃ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, νὰ δημοσιεύῃ ἰσολογισμοὺς, νὰ ὑπόκειται εἰς καμμίαν ἐπιτήρησιν καὶ ἐξέλεγχσιν τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπὶ εἴκοσι περίπου ἔτη ἐκυκλοφόρει τὰ γραμμάτια τῆς χωρὶς νὰ ἔχῃ εἰς τὰ ταμεία τῆς λεπτὸν. Ἀπὸ τινων δὲ ἐτῶν, ἐπεὶ δὴ καὶ διὰ δανείων κυκλοφορία τῶν κεφαλαίων τοῦ τόπου δὲν εὑρίσκειν εἰς τὴν ἀστυκὴν νομοθεσίαν οὐδεμίαν ἐγγύησιν, ἡναγκάσθησαν οἱ κεφαλαιοῦχοι νὰ καταθέσωσιν αὐτὰ εἰς τὴν Τράπεζαν ἐπὶ τόκῳ $\frac{4}{100}$, ἀποτελοῦνται δ' ἐκ τούτων τὰ χρηματικὰ κεφάλαια τῆς Τραπεζῆς διὰ τὰς ἐκτὸς τοῦ Ἰονίου Κράτους ἐπιχειρήσεις τῆς Σήμερον ἡ λεγομένη Ἰονικὴ Τράπεζα ἔχει ὑπόδουλον τὸ $\frac{4}{3}$ τῶν γαιῶν τῶν νήσων ἀντὶ τοῦ τόκου τῶν χαρτονομισμάτων τῆς, καὶ κατέχει τὸ

πλεῖστον μέρος τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων τοῦ τόπου, καὶ οὔτε διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν γραμμάτων τῆς, οὔτε διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν παρακαταθηκῶν τῆς παρέχει νόμιμόν τινα ἐγγύησιν. Καταντᾷ δὲ ἀπίστευτος διὰ Κράτος εὐνομούμενον ἡ ἀθλιότης τῆς συντάξεως καὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν Ἐπτανήσῳ τῶν οἰκονομικῶν, ἀγρονομικῶν, τελωνειακῶν, ναυτιλιακῶν, ταχυδρομικῶν, ἐκπαιδευτικῶν, ἱατρικῶν κανονισμῶν κλπ.

Ἐνεκα τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς κοινωνίας ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ τόπου ἐκινδύνευε πρό τινων ἐτῶν νὰ σταματήσῃ ἡ συνταγματικὴ μηχανή, καὶ ἤθελεν εὐρεθῇ ἡ προστασία εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ διορίζῃ αὐτὴ ἄνευ ἐνλογῶν τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Βουλὴν, ἢ εἰς τὰ ἐγγώρια Συμβούλια. Εἰσῆχθησαν λοιπὸν παρὰ τῆς προστασίας τροποποιήσεις τινες εἰς τὸ Σύνταγμα ὡς πρὸς τὰς ἐκλογὰς τῶν Βουλευτῶν καὶ τὴν σύνταξιν τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων ἦτον τὸ νὰ μὴ ἀκούσεται ἐντὸς τοῦ Βουλευτικοῦ περιβόλου ἄλλη φωνὴ παρὰ τὴν τῆς ἑνώσεως. Καὶ ἐπεὶ δὴ ἡ πρώτη πράξις ἐκάστης βουλευτικῆς συνόδου θὰ ἦτον ἐν ψήφισμα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, ἡ προστασία εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κρατῇ κλειστὸν τὸ Κοινοβούλιον διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀναβολῶν καὶ διαλύσεων τῆς Βουλῆς. Ὁ ριζοσπαστισμὸς κρατῶν ἀδιακόπως καὶ παντοῦ ὑψωμένην τὴν σημαίαν τῆς ἐνώσεως, καὶ παρ' ὅλου τοῦ τόπου παρακολουθούμενος, ἔφερεν εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ τὴν ἀρνήσιν πάσης ἐργασίας καὶ σκέψεως πρὸς βελτίωσιν τῆς νομοθεσίας, διότι ἡ ἀπασχόλησις τῶν Ἰονίων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ ἔθνους. Εἶναι γνωστὸν πῶς ὁ μέγας πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἀγγλίας, ὁ Γλάδστον, ἐναυάγησεν ἐλεεινῶς ἐπὶ τῆς Ἐπτανήσου καὶ ἐπανάφερεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἄθικτον καὶ ἀνέπαφον τὸ συνταγματικὸν κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ὅπερ ἐκόμιζε διὰ τοὺς Ἰονίους.

Ἡ σύντομος αὕτη καὶ ἀμυδρά σκιαγραφία τοῦ παρελθόντος, δυναμένη νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν λύσιν τινῶν ἐκ τῶν ζητημάτων ἅτινα παρουσιάζει ἡ προσεχὴς προσδοκωμένη ἑνωσις τῆς Ἐπτανήσου, ἢ μπορεῖ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς φωτισμὸν ἐκείνων, οἵτινες ἐν καλῇ τῇ πίστει ἀμφιβάλλουσι καὶ ἀνησυχοῦσι περὶ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἰονίου Βουλῆς ὡς πρὸς τὴν ἑνωσιν, καὶ εἰς ἀπάντησιν

πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐκ πλαγίων ἄλλων σκοπῶν κινούμενοι κακοβούλως διαδίδουσιν ὅτι δὲν εἶναι γενικὴ εἰς τοὺς Ἰονίους ἡ ἐπιθυμία τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως αὐτῶν. Ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ γενικὴ γνώμη καὶ ἡ στερεὰ ἀπόφασις αὐτῶν ἵνα ὑποβληθῶσιν εἰς πᾶσαν θυσίαν χάριν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τῶν νῦν ἐλευθέρων Ἑλλήνων, εἶναι γεγονὸς τόσον βέβαιον, ὅσον εἶναι εὐκρινὴς καὶ βεβαία ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ αἰσθημάτων εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς δουλείας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἐνθουσιασμός αὐτῶν εἶναι κατὰ λόγον ἀντιπεπονητότα τοῦ ὕλικου συμφέροντος, ὅπερ δύναται νὰ διακινδυνεύσῃ ἐκ τῆς ἐνώσεως, καὶ τῆς βαθμίδος ἣν ἕκαστος κατέχει εἰς τὴν κλίμακα τῆς κοινωνίας. Ὁ γεωργὸς ὅστις ἔχει πλειότερον νὰ ωφεληθῇ φαίνεται ἀπαθέστερος τοῦ μεγαλοκτηματίου, καὶ ἡ τάξις τῶν λεγομένων Εὐγενῶν εἶναι σήμερον, καθὼς ἦτο πάντοτε, οὐχ ἦττον τοῦ λαοῦ ἐνθουσιῶσα διὰ τὴν ἑνωσιν. Οἱ Κερκυραῖοι, οἵτινες καλῶς γινώσκουσιν ὅτι πρόκειται νὰ στερηθῶσι διὰ τῆς ἐνώσεως πολλῶν αὐτῶν ὕλικῶν πλεονεκτημάτων ἀπέναντι τῶν λοιπῶν Ἰονίων, εἶναι ἐκείνοι οἵτινες σύρουσιν τὸν χορὸν εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην τῆς παλιγγενεσίας τοῦ Ἰονίου λαοῦ. Διὰ τί; διότι οὐδέποτε οἱ Ἰόνιοι ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὸ ὕλικόν συμφέρον ἀπέναντι τῆς ἐθνικῆς ἰδέας· ἐκινήθησαν πάντοτε ἀπὸ τὸ αἶσθημα ἀγίας καὶ ἀραδάντου πίστεως εἰς τὸν θεὸν τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ἐνδόμυχος καὶ ἀληθὴς αἰτία τῆς χαρᾶς αὐτῶν διὰ τὴν ἑνωσιν δὲν εἶναι ὁ ἄλλως δίκαιος καὶ ἐγωϊστικὸς πόθος τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς ξένης ἐξουσίας (καθὼς θὰ ἦ-ον ἀντιστρόφως εἰς τινὰ ὑπουργὸν τῆς Ἑλλάδος αἰτία χαρᾶς τοιαύτης μόνῃ ἡ ἰδέα τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑπικρατείας μέχρι καὶ ἐπὶ τῶν Ἰονίων νήσων, καὶ ἐπομένως τῆς αὐξήσεως τῶν πόρων καὶ τῶν θέσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου). Οἱ Ἑπτανήσιοι εἰς τὴν λύσιν τοῦ Ἰονικοῦ ζητήματος διορῶσι τὴν ἀρχὴν τῆς λύσεως τοῦ μεγάλου ζητήματος τῆς Ἀνατολῆς, καὶ εἰς τὴν προσάρτησιν αὐτῶν μετὰ τῆς Ἑλλάδος βλέπουσιν ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐὰν ἡ Εὐρώπῃ ἐπὶ ὑποθέσει, ἐδέχετο, καὶ ἡ Ἀγγλία ἐπρόσφερεν εἰς τοὺς Ἑπτανησίους ν' ἀνεγερθῇ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἡ μεγάλη καὶ ἀληθινὴ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ παραδοθῶσιν αἱ νῆσοι διὰ παντὸς δουλιὰ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, ὥς

μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, ὃν σήμερον δεικνύουσιν οἱ Ἑπτανήσιοι, θὰ προσέφερον τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν λῦτρα πρὸς ἐξαγοράν τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο ἐξηγεῖ διὰ τί ὁ Ἑπτανήσιος εἰς τὴν βασιλευμένην Ἑλλάδα ἐφαίνεται συντηρητικὸς καὶ βασιλικός, διότι εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς ἐπροσκύνηε τὸ σύμβολον τοῦ Ἑλληνικοῦ μέλλοντος καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδέα τῆς διαθήκης τοῦ Α. Μεταξῆ. Τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ κληροδότημα πρὸς τοὺς ἀπογόνους του εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος· οὐχὶ διότι, ἀλλὰ καὶ μολοντί τότε ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθητο ὁ Ὄθων. Τὴν 3 Σεπτ. ἤθελε τὸ Σύνταγμα οὐχὶ εἰς περιορισμὸν τῆς Βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον πρὸς σύστασιν Κυβερνήσεως ἐθνικῆς, πρὸς ἀποπομπὴν τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπηρετούντων Βαυαρῶν, καὶ πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου εἰς προπαρασκευὴν τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Τὸ ὄνομα τοῦ Ὄθωνος ἐτιμάτο καὶ ἡγαπάτο εἰς τὴν Ἑπτάνησον ὡς τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτονομίας. Ἐχασαν ὁ Ὄθων ὅλην αὐτοῦ τὴν δημοτικότητα εἰς τὴν Ἑπτάνησον μόλις διεδόθη ὅτι δὲν ὑπηρετεῖ εἰλικρινῶς τὴν μεγάλην ἰδέαν. Καὶ ἡ ἀγγλικὴ προστασία δὲν ἦτο τόσον μισητὴ εἰς τὴν Ἑπτάνησον, διὰ τὰς ἐλλείψεις τῆς διοικήσεως τοῦ τόπου, ὅσον διότι ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ θεωρεῖτο ὁ πολέμιος τῆς προόδου τῆς Ἑλλάδος. Σήμερον πλησιάζει νὰ λησμονήσουν οἱ Ἑπτανήσιοι τὰ παθήματά των ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν, διότι διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν νήσων γεννᾶται ἡ ἐλπίς ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ συνδράμῃ τὸν νέον Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ χορδὴ τῆς ἐλευθερίας, ὅσον ἡ χορδὴ τοῦ ἐθνισμοῦ ἥτις ψάλλει σήμερον εἰς τὴν Ἑπτάνησον τὸν ὕμνον τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῆς γενικῆς χαρᾶς πολλοὶ ἐδίστασαν ἂν πρέπει ν' ἀφήσωσιν ἐλευθερίαν τὴν ἐκχύλῃσιν τοῦ αἰσθηματος αὐτῶν, διότι ὅσον διακαῆς καὶ πολυχρόνιος ἦτον ὁ πόθος αὐτῶν, τόσον ἦτον ἐπίμονος μέχρις ἐσχάτων καὶ ἀπαλπιστικὴ ἡ ἀρνήσις αὐτοῦ ἐκ μέρους τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Μόνον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς Διατάγματος τῆς Βασιλείας ἐξέλιπεν ἡ δυσπιστία, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ μέλλοντος ἠθέλε φαιδρύνει τὰ πρόσωπα καὶ τῶν μάλλον σκεπτικῶν, ἂν δὲν ἔμενον εἰς τελευταῖος φόβος — τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀδηλον ὅρων τινῶν,

οἷτινες ῥίπτονται ἀορίστως εἰς τὸ μέσον παρὰ τῆς προστασίας, ὡς αἱ σκιάι τοῦ Μαχθεθ ταράττουσαι τὴν εὐφροσύνην τοῦ βασιλικοῦ συμποσίου. Ὅπερ ὁμως ἀποδεικνύει ὅχι ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν οἱ Ἰόνιοι τὴν ἑνωσίν των μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὅτι τινὲς καρδιοκτυποῦν μήπως δὲν πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν προσδοκίαν τῶν πολλῶν, καὶ ὅτι εἰς τὴν Ἑπτάνησον σέβονται βαθυτέρον καὶ βασιμώτερον παρὰ τοὺς αὐτοσχέδους πολιτικούς τῶν τριῶν τῶν Ἀθηνῶν, οἷτινες ἀνέλαβον νὰ διδάξωσι τοὺς Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν καὶ τοὺς Ἑπτάνησιους τὸν ἑλληνισμόν. Ὁ φόβος τῶν ὄρων τούτων ἔλαβεν ὑπόστασιν μεγαλύτεραν μετὰ τὸ δεύτερον ἔγγραφον τοῦ Ἀρμοστοῦ πρὸς τὴν Ἰόνιον Γερουσίαν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συγκαλέσεως τῆς Π'. Βουλῆς. Ἐν αὐτῷ λέγεται ὅτι «ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν οἱ ὅροι ὑφ' οὓς μέλλει νὰ γίνῃ ἡ προσάρτησις τῶν Ἰονίων νήσων εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, θέλει συνομολογηθῇ συνθήκη δι' ἧς ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις θέλει ἀνυπερβῆναι τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὸ δημόσιον χρέος, τὰς συντάξεις, τὰς ἐτησίας χορηγήσεις, καὶ ὅσα ἄλλα δημόσια βάρη εἰσὶν ἀναγνωρισμένα, ἢ θέλουν ἀναγνωρισθῇ μέχρι τῆς ἄρσεως τῆς προστασίας.»

Πιστεύω ὅτι ἐπὶ τέλους οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους αἰνίττεται ὁ Ἀρμοστής οὔτε εἰς τὴν ἑνωσιν θά ᾤναι πρόσκομμα, οὔτε εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος δυσβάστακτον βάρος. Ὅροι ὑποβάλλοντες τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Ἑπτάνησον εἰς τινα ἰδιόζουσαν ἐπιβρόχην τῆς δυνάμεως ἢ τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας, ὡς θὰ ἦτο λ. γ. ἡ ἐπιφύλαξις μιᾶς ἀνακτήσεως τῆς προστασίας, ἢ ἡ παράτασις προσωρινῶς τῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς, ἢ ἡ ἀναδοχὴ ἐνὸς υπερόγκου χρέους χρηματικοῦ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν ἐνεκα τῆς προχωρήσεως τῶν φρουρίων κλ. δὲν δύνανται πλέον κατ' ἐμὲ, νὰ προταθῶσιν, οὔτε νὰ συνομολογηθῶσι μετὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἑλλάδα. Διότι θὰ ἦσαν ὅροι ἐπιβράζοντες οὐσιωδῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν ἢ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑπτάνησου, τὰς ὁποίας ἤδη ἀμοιβαίως καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐγγυήθησαν ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ρωσία, ἡ Δανία, καὶ ἡ πρότασις τοιούτων ὄρων θὰ ἦτον ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας ἡ ἀθέτησις τῶν ὁμολογηθέντων παρ' αὐτῆς, καὶ προσβολὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν δυνάμεων αἷτινες ἔχουσιν ἀπὸ κοινοῦ τὴν προστα-

σίαν αὐτοῦ.

Ἡ κατεδάφισις τῶν φρουρίων τῆς Κερκύρας οὐχ ἦτον ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν συνθήκην, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀγγλία ὑπεσχέθη τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος προσάρτησιν τῶν Ἰονίων νήσων ἄνευ τινος ἐπιφυλάξεως ἢ περιορισμοῦ, ὅπερ ἐστὶ ὅπως αἱ νῆσοι εὐρίσχοιται, θὰ ἦτο καὶ καθ' ἑαυτὴν πράξις ἐπιζήμιος εἰς τὴν ἠθικὴν ἐπιβρόχην τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἑλλάδι, καὶ προφανῶς ἐναντία τοῦ δρθοῦ καὶ τοῦ δικαίου. Διότι διὰ τῆς συνθήκης τῶν 1815 (ἄρθ. 6) συμφωνήθη μετὰ τῶν συμμάχων δυνάμεων ὅτι ἰδιαιτέρα μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Ἰονίου Κράτους συμφωνία θέλει κανονίσει τὰ περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ἤδη ὑπαρχόντων φρουρίων ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἰονίου Κράτους. Ἡ Ἀγγλία ἤδη ἐπράξεν ἐν ἀδίκημα καταστρέψασα τὰ φρούρια ἐκείνα τὰ ὁποία ὁ Σούλεμβουργ εἶχεν ἀνεγείρει μετὰ τὴν κατεδάφισιν ἣν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1748 εἶχεν ἐπιφέρει εἰς τὸ παλαιὸν τεῖχος ἢ ἀνάφλεξις τῆς πυριτοθήκης ἐξ ἐνὸς κερανοῦ. Διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῶν φρουρίων κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Σούλεμβουργ ἡ Κέρκυρα εἶχε συνεισφέρει τὸ δέκατον τῶν προϊόντων αὐτῆς. Ἦτον ἱεροσυλία ἢ καταστροφὴ μιᾶς τόσον πολυτίμου ἱστορικῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἥρωος ἐκείνου τοῦ χριστιανισμοῦ ἦτο προφανὴς παράβασις τῆς συνθήκης ἢ καταστροφὴ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἡ ἀνέγερσις νέων ἄνευ τινος συμφωνίας μετὰ τοῦ Ἰονίου Κράτους. Ἀφοῦ οὐδεμίαν περὶ αὐτῶν ὑποχρέωσιν συνεφώνησε τὸ Ἰόνιον Κράτος, οὐδεμίαν δικαιοῦται ν' ἀπαιτῇ ἀποζημιώσιν ἡ Ἀγγλία διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν νέων φρουρίων, δι' ὧν ἀντικατέστησαν τὰ ὑπάρχοντα κατὰ τὴν συνομολογησιν τῆς συνθήκης καὶ θὰ ἦτον ἔργον βάρβαρον ἢ κατεδάφισις αὐτῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἀξιώσεως μιᾶς τοιαύτης ἀποζημιώσεως. Ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἡδύναντο τοιαῦται ἀξιώσεις νὰ ᾤναι ἀντικείμενον συνθήκης μετὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἀναδεχομένη διὰ τῆς ἐνώσεως τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἑπτάνησου δὲν δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ εἰμὴ ὅσας ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ κοινοβουλίου ἤθελε παραδεχθῇ πρὸ τῆς ἐνώσεως, διότι μετ' αὐτὴν ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὰς ἰονίους νήσους, ὡς μέρος τῆς Ἑλλαν. Ἐπικρατείας, ὑποχρεώσεις δῆθεν τοῦ Ἰονίου Κράτους, τὰς ὁποίας τὸ Ἰόνιον Κράτος αὐτὸ πραγματικῶς δὲν εἶχε, διότι δὲν τὰς

ἀνεγνώρισε πρὸ τῆς συγχωνεύσεως αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου.

Ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἑλλήν. Κυβερνήσεως ἀναδοχὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ χρέους, ὅπερ ἡ Βουλὴ τῶν Ἰονίων νήσων ἤθελεν ἀναγνωρίσει ὡς ἐπιβαρύνον τὸ Ἰόνιον Κράτος, ἀποτελεῖ τῷ ὄντι ὅρον μιᾶς συνθήκης, οἷαν ἐννοεῖ ὁ Ἀρμοστής, ἀλλ' οὔτε ἄδικον οὔτε βαρύν, διότι τὸ ποσὸν τοῦ χρέους τούτου θὰ εἶναι τὸ πολλοστὴμόριον τοῦ δημοσίου ἐσωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ χρέους τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀναδοχὴ τῆς πληρωμῆς τῶν συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰονίου Κράτους, εἶναι ἐπίσης δικαίος ὅρος, περιοριζόμενος ὅμως ἐννοεῖται εἰς τὰ ὅρια ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ Ἰόνιος νόμος ἐπιβάλλει τὸ χρέος τοῦτο εἰς τὸ Ἰόνιον Κράτος, καὶ τὰ ὁποῖα ἴσως ὀρίσει ἡ συγκαλυμμένη Βουλὴ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ Βουλὴ δὲν ἀποφανθῇ περὶ τούτου ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀναδεχομένη ἀπλῶς καὶ καθαρῶς τὰς νομίμους ὑποχρεώσεις τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως, θὰ ἔχει τὸ δικαίωμα κατόπιν νὰ συζητήσῃ μετὰ τῶν δικαιοῦχων τὴν νομιμότητα, τὸ ποσοστὸν καὶ τὰ μέσα τῆς πληρωμῆς τῶν συντάξεων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἰονίου νόμου, εἰλικρινῶς καὶ νομίμως ἐρμηνευμένου. Τὸ ποσὸν τῶν συντάξεων τούτων θὰ ἦναι τὸ μυριοστημόριον τοῦ ποσοῦ, ὅπερ πληρώνει ἡ Ἑλλάς λόγῳ συντάξεων εἰς τοὺς στρατιωτικούς, ναυτικούς καὶ πολιτικούς ὑπαλλήλους, περιθάλψεων, προικοδοτήσεων, ἐξοικονομήσεων καὶ ἀποζημιώσεων εἰς τοὺς ἀγωνιστάς, εἰς τοὺς ἐπαναστάτας, εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ κλ. χορηγημάτων ναυτικῶν, ποσοστῶν τοῦ Κ. Κουμουνοῦρου εἰς γραμμὰτις εἰς γαίας, εἰς μετρητὰ κλ. κλ. κλ.

Ἡ εἰς τὴν ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου προσθήκη ἐκ 10,000 λιρ. ἐκ μέρους τῶν Ἰονίων δὲν παρουσιάζεται ὡς ὅρος τῆς ἄρσεως τῆς προστασίας, διότι ἡ Ἀγγλίᾳ ὑπεσχέθη μόνον νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς Ἰόνιους τὴν παραδοχὴν τοιούτου ἐκ μέρους αὐτῶν δώρου πρὸς τὸν μέλλοντα Βασιλέα τῶν. Ἡ παραδοχὴ τοιούτου μέτρου θέλει καθυποβληθῇ πιθανῶς εἰς τὴν συζήτησιν καὶ ἐπιψηφίσιν τῆς συγκαλυμμένης ἨΓ' Βουλῆς. Ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου φαίνεται εὐδιάθετος εἰς τὴν παραδοχὴν τοιαύτης προτάσεως, διότι δὲν φέρεται οὐδεμιᾶς θυσίας ὅπως διευκολυνθῇ ἡ ἐνωσις, οὐδὲ πολὺ ὑπολογίζει τὸ βάρος αὐτῆς. Καθὼς καὶ ἄλλοι προηγουμένως παρετήρησαν ἡ πληρωμὴ τοιούτου ποσοῦ ἐκ μέρους τῶν Ἰονίων, διὰ τῆς ἐπιβολῆς εἰδικοῦ φόρου, ἔχει τι ἀσυμβίβα-

στον μὲ τὴν ἐνότητα τοῦ Κράτους, καὶ ἐπαχθὲς διὰ τοὺς κατοίκους τῶν νήσων. Ἰσως τὸ μέτρον δι' οὗ ἠδύναντο ὅλαι αἱ δυσκολίαι ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο νὰ ἐξομαλυνθῶσι, θὰ ἦτο τὸ νὰ παραδεχθῇ ἡ Ἰόνιος Βουλὴ τὴν ἐτησίαν πληρωμὴν τῶν 10,000 λιρῶν πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ὡς χρέος δημοσίου τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὅπερ πάλιν ν' ἀναδεχθῇ κατόπιν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις μετὰ τῶν λοιπῶν ὑποχρεώσεων τῆς Ἰονίου πολιτείας. Διὰ τούτου ἤθελε καταντῆσαι νὰ ὑπάρχῃ μόνιμός τις ἐτησίαι ἐπιχορήγησις ἐκ 10,000 λιρῶν, εἰς ἣν αἱ Βουλαὶ τῆς Ἑλλάδος ἤθελον διὰ τῶν ἐτησίων προϋπολογισμῶν προσθέτει τὴν τακτικὴν βασιλικὴν ἐπιχορήγησιν ἀμφοτέραι δὲ ἤθελον πληρῶνεσθαι ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου εἰς ὃ ἤθελον συνεισφέρει ἐξ ἴσου τοὺς τακτικούς φόρους τῶν καὶ αἱ Ἰόνιοι νῆσοι, ὡς αἱ λοιπαὶ ἐπαρχίαι τοῦ Βασιλείου.

Πιστεύω λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ ἀχλὺς τῶν ὅρων, ἥτις ἀκόμη σκιάζει εἰς τὰ ὄμματα τινῶν Ἰονίων τὴν χαραγὴν τῆς ὑποφωσκούσης ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν νήσων, θέλει διασκαδασθῇ, καὶ ἴσως δὲν θέλει παραταθῇ πλέον τῶν δύο μηνῶν ὁ καρδιοκτύπος τοῦ μετεωρισμοῦ. Τὸ τέρμα αὐτοῦ θὰ ἦναι ἡ ἐπίσημος πρόσκλησις τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, ἵνα παραλάβῃ τὴν κατοχὴν καὶ διοίκησιν τοῦ τόπου. Τούτου δὲ κατ' εὐχὴν τελουμένου ἀφίνει ἡ Ἀγγλικὴ προστασία τὰς Ἰονίους νήσους ἄνευ ἀποθεματικοῦ δημοσίου πλούτου ἄνευ στρατοῦ ἄνευ ναυτικῆς ἄνευ ἄλλης ἐσωτερικῆς δυνάμεως διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τόπου καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, παρεκτὸς 300—500 ἀστυνομικῶν κλητῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἡπειρωτῶν μισθοφόρων, καλουμένων χωροφυλάκων, ὑπὸ τὴν διοίκησιν ὑπαστυνόμων φερόντων τίτλους ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς ἀφίνει τοὺς κατοίκους διηρημένους εἰς διχοφύρους τάξεις ἀντιζήλους, καὶ μᾶλλον ἀντιπαθητικὰς πρὸς ἀλλήλας, τὴν τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς γῆς (ἀρχόντων εὐγενῶν) συγκεντρωμένην εἰς τὰς πόλεις, ἄοπλον, τεταπεινωμένην, τὴν τῶν γεωργῶν, ἀνθρώπων ἄνευ πολιτικῆς ἀγωγῆς, φιλοπόνων, καὶ ἀποφασιστικῶν, διεσπαρμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ χωρία, ἣν τῶν βιομηχανῶν καὶ τεχνιτῶν ἀνθρώπων τιμίων, μὲ ἥθην χρηστὰ καὶ νοημοσύνην, περιοριζομένων καὶ ἀποβλεπόντων εἰς μόνην τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ἐντὸς τῶν πόλεων, καὶ μίαν ἄλλην τάξιν ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξέων κα-

χυλῶν διαιτωμένων εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ τὰ καφ-
ρενεῖα, καὶ ζώντων διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ
ἀχθοφόρου ἢ τοῦ λεμβούχου. Ὁ Κλῆρος, τοῦ ὁ-
ποίου ὀλίγιστα μέλη ἔλαβον ἀγωγὴν ἐκκλησια-
στικὴν ἐντὸς τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου τῆς Κερκύ-
ρας, παραλύσαντος ἅμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
ἰδρυτοῦ τῆς Ἀκαδημίας Γουλιφόρδ, ἀνέκει ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον εἰς τὰς τελευταίας τάξεις τῆς κοι-
νωνίας καὶ εἶναι ὁ κυριώτερος ἠθικὸς ὁδηγὸς αὐ-
τῶν ἀφίνει διοικητικὴν ὑπαλληλίαν ἐθισμένην
εἰς τὴν τυπικὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῶν
προϊσταμένων, ἄνευ ἐκουσιότητος εἰς τὸν προσ-
διορισμὸν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, καὶ συνήθως ἄνευ
ἄλλης ἱκανότητος εἰμὴ τῆς μηχανικῆς ἔξεως εἰς
τὸ τυπικὸν μέρος τῆς ὑπηρεσίας· ἀστυκὴν νομο-
θεσίαν κατὰ μὲν τὸ τυπικὸν μέρος αὐτῆς ἔχου-
σαν πλεῖστα κενὰ καὶ πολλὰ παράλογα, κατὰ
δὲ τὸ οὐσιαστικὸν ξένην καὶ πολὺπλοκον, ἐν
γένει παρεννοθεῖσαν καὶ κακῶς ἐφαρμοζομέ-
νην. (Ἡ Κυβέρνησις οὐδὲ εἰς αὐτὰς τὰς δικαστι-
κὰς θέσεις ἐπροτίμησε πάντοτε τοὺς νομομαθεῖς·)
ἀφίνει δευτερεύοντα σχολεῖα μὲ πολλοὺς μαθη-
τάς, καὶ μὲ τινὰς ἱκανοὺς καὶ ἐπιμελεῖς διδασκά-
λους, ἀλλ' ἄνευ ὀργανισμοῦ, καὶ οὐχὶ μὲ τὰ
τῆς πρώτης ἀνάγκης μαθήματα· καὶ ἐν Πανεπι-
στήμιον εἰς ἐντελῆ παραλυσίαν, μὲ ὀλίγους κα-
θηγητάς, ἐξ ὧν δύο τρεῖς τῆς ἱατρικῆς καὶ φυσι-
κῶν ἐπιστημῶν εἰσὶ κάτοχοι τῆς ἐπιστήμης τὴν
ὁποίαν διδάσκουσι, καὶ μὲ ὀλιγίστους φοιτητάς·
ἀφίνει τέλος εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν κατοίκων
γενικὸν καὶ ἀκραιφνῆ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς
ἐνώσεως μετὰ τοῦ ἔθνους, καὶ κοινωνίαν δυνά-
μεν διὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου αἰσθήματος νὰ
χειραγωγηθῇ εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ὑπὸ
νοήμονος συνετῆς, καὶ περισκευμένης εἰς τὴν
ἐνέργειαν αὐτῆς ὑπαλληλίας πατρικῆς κυβερνή-
σεως. Ἐννοεῖται ὅτι ἰχνογραφῶν τὴν κοινωνικὴν
κατάστασιν τῶν Ἰονίων νήσων πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦ νὰ καταδείξω τὰς πληγὰς αὐτῆς ἐκ τῆς ξε-
νοκρατείας, εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἥτις ὀφείλει νὰ
προνοήσῃ διὰ τὴν λίαν δύσκολον ἐποχὴν τῆς με-
ταβάσεως τοῦ τόπου ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κυριαρ-
χίαν, παραλείπω τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπαινετὸν μέ-
ρος, καθόσον δὲν συντελεῖ εἰς τὸν σκοπόν.

(ἔπεται τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον).

ΕΒΡΑΪΚΑ.

ΟΤΣΙΜΠΙΔΑΣ.

Ἐξῆ ποτὲ εἰς Μοχέλ (εἶδος ἱερωμένου) εἰς ἄ-
κρον φιλάργυρος, ὅστις ἀφοῦ ἐσχημάτισε μικρὰν
περιουσίαν, μόνον τέρψιν ἠσθάνετο νὰ αὐξάνῃ τὸν
πλοῦτον τοῦ καὶ νὰ λογαριάζῃ αὐτόν. Ἐπίστευεν
ὅμως ὅτι ἦτον κληρικός, ἐπειδὴ ἐφύλαττεν ὅλας
τὰς νηστείας τὰς διαγραφομένας ὑπὸ τοῦ νόμου
καὶ ἐξεπλήρου ἱερουργίας εἰς τοὺς πτωχοὺς ἄνευ
τινὸς ἀμοιβῆς.

Ἡ πρὸς τὰ χρήματα κλίσις τοῦ ἠῤῥησε μὲ τὴν
ἡλικίαν καὶ πολλὰς ὥρας ἵστατο ἐνώπιον τοῦ
ταμείου του, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμπεριεχόμενον χρυ-
σίον τὸν ἐμάγευε· μεγίστην δὲ ἀφ' ἑτέρου ἐ-
δοκίμαζεν ἀγωνίαν ὅταν ὑπερχεοῦτο ὁ ἀποχω-
ρισθῇ καὶ ἐνὸς ἔστω λεπτοῦ. Οὐδὲν δυσκολώτε-
ρον ἢ νὰ λάβῃ τις παρ' αὐτοῦ χρήματα, ὅθεν
καὶ τὸν ὠνόμασαν *Καμσάρ* (Τσιμπιδαν), διότι
ὠμοίαζε μὲ τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, μὴ παραιτῶν
ὅτι ἅπαξ συνέσφιγγεν.

Ἡμέραν τινὰ ἐλθὼν ξένος τις εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ τῷ ἐξήτησε νὰ τελέσῃ τὴν ἱερουργίαν διὰ
τὸ νεογέννητον τέκνον του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἁμαξία
καὶ οἱ ἵπποι τοῦ ξένου ἐνέφαινον ἄνθρωπον πλού-
σιον ὁ Μοχέλ ἐδέχθη μετ' ὑπερβολικῆς εὐχαρι-
στήσεως τὴν πρόσκλησιν, φρονῶν ὅτι μετὰ τῆς
πρὸς τὸν Θεὸν ὑπηρεσίας ὑπηρετεῖ συγχρόνως καὶ
τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα.

Ἰλδοπόρησαν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ὅτε δὲ ἐνύ-
κτωσεν ὁ ξένος αἰφνιδίως εἰσῆλθεν εἰς τόπον
τὸν ἄγριον καὶ προέλασε τοὺς ἵππους ἐν δρυμῶ-
νι ἀδιαβάτῳ. Εἰς μάτην ὁ Μοχέλ ἐφώναζε νὰ
σταθῇ, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ
καταβῇ ὅσῳ περισσότερον ἐκείνος ἐκραύγαζε, τόσῳ
ὁ ξένος ἐμαστίγου τοὺς ἵππους του. Ὁ Μοχέλ νε-
κρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν ἔχασεν ἐντελῶς τὴν διεύθυν-
σιν τῆς ὁδοῦ. Ἀπροσδοκῆτως ἡ ἁμαξία ἐστάθη
ἐνώπιον τῶν κιγκλίδων κήπου φέροντος εἰς
οἰκίαν, ἥς ἡ ὥραιότης καὶ ἡ μεγάλη φωταψία
παρουσίαζον ἀλλόκοτον ἀντίθεσιν περὶ αὐτὴν
ἐρημίαν.

Ὁδήγησαν τὸν Μοχέλ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς
μητρὸς καὶ τὸν ἔφεσαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μόνον
μετ' αὐτῆς. Τότε ἡ γυνὴ ἀμέσως τῷ εἶπε μὲ
τρέμουσαν φωνήν· «Πρὸς Θεοῦ, μὴ πίνετε καὶ μὴ
τρώγητέ τι ἐφύσον θὰ διατρίψητε ὑπὸ τὴν στέ-